

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

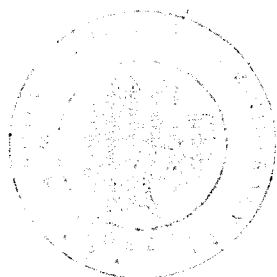
Dnia 10 grudnia 2019 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy
w składzie następującym:

Przewodniczący	sędzia WSA	Jarosław Wichrowski
Sędziowie	sędzia WSA	Joanna Janiszewska-Ziołek
	asesor WSA	Katarzyna Korycka (spr.)
Protokolant	starszy sekretarz sądowy	Elżbieta Brandt

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 grudnia 2019 r.
sprawy ze skargi Gminy Miasta Włocławek
na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Kujawsko-Pomorskiego
z dnia 31 lipca 2019 r. nr 67/2019
w przedmiocie stwierdzenia nieważności uchwały zmieniającej uchwałę w sprawie
regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy

uchyla zaskarżone rozstrzygnięcie nadzorcze.

Uzasadnienie

Rada Miasta Włocławek w dniu 3 lipca 2017 r. podjęła uchwałę nr XXXII/84/2017 w sprawie regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Miasto Włocławek (dalej powoływana też jako „uchwała zmieniana”).

W dniu 25 czerwca 2019 r. Rada Miasta Włocławek podjęła uchwałę nr XI/97/2019 zmieniającą uchwałę nr XXXII/84/2017 w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Miasto Włocławek (dalej powoływanej też jako „uchwała zmieniająca”).

Rozstrzygnięciem nadzorczym nr 67/2019 z dnia 31 lipca 2019 r. Wojewoda Kujawsko-Pomorski orzekł o nieważności ww. uchwały zmieniającej Rady Miasta Włocławek nr XI/97/2019 z dnia 25 czerwca 2019 r.

W uzasadnieniu rozstrzygnięcia nadzorczego Wojewoda podniósł, że regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy stanowi akt prawa miejscowego, wydawany na podstawie i w granicach upoważnienia ustawowego, którego zakres określa enumeratywnie art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1454 ze zm., dalej powoływanej jako „ucpg”), a także wskazał na istotę upoważnienia ustawowego, stwierdzając że rada gminy uchwalając ww. regulamin nie może wykraczać poza ramy wyznaczone treścią art. 4 ust. 2 ucpg. Dlatego też, zdaniem Wojewody, w sprawie należało stwierdzić nieważność uchwały zmieniającej z dnia 25 czerwca 2019 r., gdyż jak wskazał nałożenie na mocy § 1 pkt 1 tej uchwały na właścicieli nieruchomości obowiązku pozbywania się odpadów komunalnych przy jednoczesnym wskazaniu systematyczności tego obowiązku stanowi powtórzenie i nieuprawnione zmodyfikowanie przepisu art. 5 ust. 1 pkt 3b ucpg i nie mieści się w granicach upoważnienia z art. 4 ust. 2 ucpg, natomiast zawarcie w § 1 pkt 2 uchwały zmieniającej zakazu gromadzenia luzem odpadów komunalnych jest sprzeczne z art. 4 ust. 2 ucpg i przekracza określone w nim upoważnienie ustawowe, a jako takie pozbawione jest podstaw prawnych, gdyż w regulaminie utrzymania czystości i porządku mogą znaleźć się tylko takie postanowienia, których przedmiot mieści się w zakresie wyznaczonym przez ten przepis.

Na powyższe rozstrzygnięcie nadzorcze Gmina Miasto Włocławek wniosła skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy. Domagając się jego uchylecia, strona skarżąca zarzuciła naruszenie przepisów prawa, tj.:

- art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 506, dalej powoływanej jako „ustawa o samorządzie gminnym” lub „usg”) przez uznanie zaskarżonej uchwały za sprzeczną z prawem w sytuacji, gdy uchwała ta nie narusza obowiązujących przepisów;

- art. 7, art. 8, art. 9 i art. 11 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 2096 ze zm., dalej powoływanej jako „kpa”) w zw. z art. 91 ust. 3 i ust. 5 usg przez nienależyte uzasadnienie zaskarżonego rozstrzygnięcia z uwagi na zawarcie w nim zbyt ogólnych stwierdzeń, co uniemożliwia dokonanie oceny zaskarżonego rozstrzygnięcia;

- art. 4 ust. 1 i 2 ucpg poprzez uznanie, że Rada Miasta Włocławek przekroczyła granice upoważnienia ustawowego do stanowienia przepisów prawa miejscowego w sytuacji, gdy treść uchwały mieści się w zakresie przedmiotowym upoważnienia.

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca wskazała, że określony w § 1 pkt 2 uchwały zmieniającej zapis o nie gromadzeniu luzem odpadów komunalnych nie przekracza upoważnienia ustawowego z art. 4 ust. 2 ucpg, gdyż zawarte we wskazanej regulacji nowe brzemienne § 6 ust. 2 uchwały zmienianej określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości obejmujących prowadzenie selektywnego zbierania i odbierania lub przyjmowania odpadów komunalnych lub przyjmowania w inny sposób odpadów komunalnych, co ma upoważnienie w art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. a ucpg. Odnośnie do zapisu zawartego w § 1 pkt 2 uchwały zmieniającej dotyczącego zapewniania przez właścicieli nieruchomości systematycznego pozbywania się odpadów komunalnych, strona skarżąca stwierdziła, że brak jest podstaw do uznania, że stanowi on powtórzenie i nieuprawnioną modyfikację art. 5 ust. 1 pkt 3b ucpg i wykracza poza granice upoważnienia z art. 4 ust. 2 ucpg, podkreślając że zapewnienie systematycznego pozbywania się odpadów komunalnych to pozbywanie się przez właścicieli nieruchomości odpadów komunalnych regularnie i starannie, z częstotliwością określoną przez radę gminy w regulaminie utrzymania czystości i porządku na terenie gminy. Strona skarżąca wskazała również, że zakaz powtórzeń regulacji ustawowych w akcie prawa miejscowego nie skutkuje zawsze automatycznie nieważnością przepisu powtarzającego. Ponadto zarzuciła, że Wojewoda Kujawsko-Pomorski w rozstrzygnięciu nadzorczym nie odniósł się do argumentacji skarżącej podniesionej w odpowiedzi na wszczęcie postępowania nadzorczego, naruszając tym samym zasady postępowania nadzorczego określone w art. 91 ust. 3 i 5 usg oraz w art. 7, art. 8, art. 9 i art. 11 kpa.

W odpowiedzi na skargę Wojewoda Kujawsko-Pomorski wniósł o jej oddalenie, wskazując na istotę i zakres upoważnienia ustawowego z art. 4 ust. 2 ucpg i powtarzając w całości stanowisko wyrażone w rozstrzygnięci nadzorczym. Odnosząc się do zarzutów skargi Wojewoda podkreślił, że przepisy kpa znajdują w postępowaniu nadzorczym jedynie odpowiednie zastosowanie, oraz stwierdził, że uzasadnienie wydanego w sprawie rozstrzygnięcia nadzorczego zostało sporządzone w sposób należyty, umożliwia dokonanie jego oceny oraz zawiera wystarczające określenie stanu faktycznego i prawnego sprawy.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy, zważył co następuje:

Kontrola zaskarżonego rozstrzygnięcia nadzorczego w zakresie wynikającym z treści art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 2167) w zw. z art. 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przez sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 2325 ze zm., dalej powoływanej jako „ppsa”) wykazała, że wniesiona w sprawie skarga zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy wskazać, iż w myśl art. 85 ustawy o samorządzie gminnym nadzór nad działalnością gminną sprawowany jest na podstawie kryterium zgodności z prawem. Organami nadzoru są Prezes Rady Ministrów i wojewoda, a w zakresie spraw finansowych - regionalna izba obrachunkowa (art. 86 usg). Wskazane organy nadzoru na mocy przepisu art. 87 usg mogą wkraczać w działalność gminną tylko w przypadkach określonych ustawami. Podstawę prawną działania tych organów, w zakresie sprawowanego przez nie nadzoru nad działalnością gminną, stanowią przepisy art. 91 usg, a w szczególności przepisy wyrażone w ust. 1 i 4 przywołanego artykułu. Zgodnie z treścią przepisu art. 91 ust. 1 uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne; o nieważności uchwały lub zarządzenia w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały lub zarządzenia, w trybie określonym w art. 90. W myśl natomiast przepisu art. 91 ust. 4 w przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały lub zarządzenia, ograniczając się do wskazania, iż uchwałę lub zarządzenie wydano z naruszeniem prawa.

Z przytoczonych przepisów wynika, iż ustawodawca rozróżnia dwa typy wadliwości przedkładanych organom nadzoru uchwał lub zarządzeń tj. nieistotne naruszenia prawa oraz naruszenia prawa o charakterze kwalifikowanym, z tym że

podstawą rozstrzygnięcia nadzorczego stwierdzającego nieważność uchwały lub zarządzenia organu gminy może być tylko istotne naruszenie prawa. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądów administracyjnych, do istotnego naruszenia prawa należy zaliczyć np. naruszenie przez organ gminy podejmujący uchwałę lub zarządzenie przepisów o właściwości, podjęcie takiego aktu bez podstawy prawnej, czy też wadliwe zastosowanie normy prawnej będącej podstawą prawną podjęcia aktu.

W przedmiotowej sprawie, organ nadzoru nie wykazał w sposób zgodny z prawem zaistnienia w sprawie istotnego naruszenia prawa, jako podstawy do stwierdzenia nieważności uchwały Rada Miasta Włocławek z dnia 25 czerwca 2019 r.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że dokonując oceny legalności rozstrzygnięcia nadzorczego należy brać pod uwagę konstytucyjny aspekt samodzielności samorządu terytorialnego, podlegającej ochronie sądowej (art. 165 ust. 2 Konstytucji RP). Utrzymanie czystości i porządku w gminach należy do obowiązkowych zadań własnych gminy. W związku ze wskazanym zadaniem własnym gminy, pozostaje przekazana przez ustawodawcę radzie gminy kompetencja do uchwalenia regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy, stanowiącego akt prawa miejscowego (art. 4 ust. 1 ucpg), w którym to regulaminie rada gminy określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy w granicach określonych w art. 4 ust. 2 ucpg. Stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały (jej części) określającej przedmiotowy regulamin, do którego ustanowienia upoważniona została wyłącznie rada gminy, może nastąpić zatem tylko w sytuacji istotnego naruszenia prawa przez radę gminy tego rodzaju uchwałą. Okoliczność istotnego naruszenia prawa, a więc istotnej sprzeczności uchwały (jej zapisu) z prawem, powinna być zatem wyczerpująco i jednoznacznie wykazana przez organ nadzoru. Artykuł 91 ust. 3 usg, zgodnie z którym rozstrzygnięcie nadzorcze powinno zawierać uzasadnienie faktyczne i prawne, determinuje obowiązek organu nadzoru do zawarcia w rozstrzygnięciu nadzorczym uzasadnienia, z którego treści będzie wynikała argumentacja organu nadzoru, dlaczego uznał on dany akt lub jego część za nieważny. Uzasadnienie prawne aktu nadzoru powinno więc zawierać wyjaśnienie przepisów, których naruszenia organ nadzoru zarzuca radzie gminy oraz ustalenie ciężaru gatunkowego (rodzaju) stwierdzonego naruszenia. Organ nadzoru obok powołania art. 91 ust. 1 usg, powinien w związku z tym powołać właściwe przepisy prawa materialnego czy procesowego, z którymi kwestionowana uchwała jest w sposób istotny niezgodna i wykazać naruszenie prawa, wskazując na wykładnię przepisu prawa i jego właściwe zastosowanie oraz odnosząc poczynione w tym zakresie uwagi do konkretnego rozwiązania przyjętego w

akcie organu gminy. Przesłanki działania organu nadzoru muszą zostać wyrażone wprost i nie mogą być przedmiotem domysłów lub domniemań. Nie jest bowiem rolą sądu administracyjnego zastępowanie organu nadzoru w wykonywaniu tego obowiązku, w szczególności poprzez uzupełnianie niezbędnych rozważań, czy też tłumaczenie niejasnych czy niepełnych rozważań. Zawarcie w rozstrzygnięciu nadzorczym prawidłowego uzasadnienia decyduje w istocie o możliwości akceptacji tego rozstrzygnięcia przez sąd administracyjny. Prawidłowe sporządzenie uzasadnienia aktu nadzoru umożliwia bowiem sądową kontrolę czynności aktu nadzoru i jest warunkiem uznania tego aktu za zgodny z prawem. Nie można bowiem zapominać, że przedmiotem kontroli Sądu w przypadku wniesienia skargi na akt, o jakim mowa w art. 3 § 2 pkt 7 ppsa, jest przede wszystkim legalność aktu nadzoru, co oznacza, że sąd dokonuje oceny, czy akt ten, z uwagi na jego treść, szczególnie argumentację zawartą w uzasadnieniu, może pozostać w obrocie prawnym. To, że rozstrzygnięcie nadzorcze spełnia wymagania formalne z art. 91 ust. 3 usg, a więc zawiera elementy, składniki określone w tym przepisie nie oznacza samo w sobie, że akt nadzoru jest zgodny z obowiązującym prawem. Uzasadnienie rozstrzygnięcia nadzorczego jest nieprawidłowe, gdy nie wyjaśnia na czym konkretnie polega istotna sprzeczność z prawem uchwały rady gminy. W judykaturze przyjmuje się, że jedynie w oczywistych sytuacjach można by uznać, że sąd administracyjny mógłby oddalić skargę na rozstrzygnięcie nadzorcze, które mimo niepełnego uzasadnienia odpowiada prawu. Nie jest to jednakże dopuszczalne wówczas, gdy naruszenie prawa nie jest oczywiste i gmina podejmuje skuteczną z tym zarzutem polemikę (por. wyroki NSA: z dnia 14 lutego 2018 r., sygn. akt II OSK 254/18; z dnia 8 sierpnia 2018 r., sygn. akt I OSK 686/18; z dnia 23 lutego 2018 r., sygn. akt I OSK 2322/17 – i przywołane w nich orzeczenia; wyrok WSA w Gdańsku z dnia 18 lipca 2019 r., sygn. akt III SA/Gd 368/19; dostępne na stronie <http://orzeczenia.nsa.gov.pl/cbo/query>), a z taką sytuacją zdaniem Sądu mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie.

Zaskarżone w niniejszej sprawie rozstrzygnięcie nadzorcze dotyczy uchwały nr XI/97/2019 zmieniającej w zakresie dwóch przepisów uchwałę nr XXXII/84/2017 w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Miasto Włocławek. Organ nadzoru kwestionując uchwałę zmieniającą we wskazanym zakresie w ogóle nie odniósł się do regulacji uchwały zmienianej. Tymczasem, zdaniem Sądu, w okolicznościach sprawy, brak odniesienia się do treści uchwały zmienianej, uniemożliwia dokonanie w sposób zgodny z prawem oceny legalności zakwestionowanych przez organ nadzorujący przepisów uchwały zmieniającej, zważywszy że te funkcjonują w określonym kontekście unormować uchwałę zmienianej. W uzasadnieniu rozstrzygnięcia

nadzorczy organ nadzoru w ogóle się do tej kwestii nie odniósł i w całkowitym oderwaniu od treści uchwały zmienianej, i jej konkretnych rozwiązań, dokonał oceny zakwestionowanych przepisów. Stanowi to zasadniczą wadliwość zaskarżonego rozstrzygnięcia nadzorczego, biorąc pod uwagę treść przepisów objętych rozstrzygnięciem nadzorczym. Ponadto zaskarżone rozstrzygnięcie nadzorcze nie spełnia warunku określoności naruszenia prawa oraz wymogu wyczerpującego i jednoznacznego jego wykazania poprzez odniesienie dokonanej wykładni przepisu prawa materialnego do konkretnego rozwiązania przyjętego w akcie organu gminy. W zaskarżonym rozstrzygnięciu nadzorczym organ nadzoru bowiem poza poczynieniem abstrakcyjnych rozważań dotyczących istoty upoważnienia ustawowego z art. 4 ust. 2 ucpg, wskazał wyłącznie, że zawarty w § 1 pkt 2 uchwały zmieniającej zakaz gromadzenia luzem odpadów komunalnych jest sprzeczny z art. 4 ust. 2 ucpg i przekracza określone w nim upoważnienie, zaś nałożony w § 1 pkt 1 uchwały zmieniającej na właścicieli nieruchomości obowiązek pozbywania się odpadów komunalnych przy jednoczesnym wskazaniu systematyczności tego obowiązku stanowi powtórzenie i nieuprawnione zmodyfikowanie przepisu art. 5 ust. 1 pkt 3b ucpg i wobec tego nie mieści się w granicach upoważnienia z art. 4 ust. 2 ucpg. Uzasadnienie zaskarżone rozstrzygnięcie nadzorczego nie zawiera jednak jakiegokolwiek argumentacji organu w tym zakresie. Zawarto w nim jedynie ocenę bez argumentów, z których ona wynika, przez co ocena ta nie stanowi uzasadnienia, a jedynie pogląd niepoparty argumentacją prawną.

Zauważyć należy przy tym, odnosząc się do zakwestionowanego przez organ nadzoru nowego brzmienia przepisu § 5 ust. 4 uchwały zmienianej, wprowadzonego w drodze § 1 pkt 1 uchwały zmieniającej, że ustawodawca w art. 5 ust. 1 pkt 3b ucpg, który to przepis co należy podkreślić nie stanowi przepisu kompetencyjnego, nałożył na właścicieli nieruchomości obowiązek pozbywania się zebranych na terenie nieruchomości odpadów komunalnych oraz nieczystości ciekłych w sposób zgodny z przepisami ustawy i przepisami odrębnymi. Natomiast wytyczne w zakresie sposobu określenia i realizacji obowiązku z art. 5 ust. 1 pkt 3b ucpg, zawarte zostały m.in. w przepisie kompetencyjnym określonym w art. 4 ust. 2 pkt 3 ucpg, którym to ustawodawca upoważnił radę gminy do określenia częstotliwości i sposobu pozbywania się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości oraz z terenów przeznaczonych do użytku publicznego. W tym stanie rzeczy, wprowadzonej zmiany treści analizowanego przepisu § 5 ust. 4, w ramach której określono, że właściciele nieruchomości zapewniają systematyczne pozbywanie się odpadów komunalnych, nie

można - bez poczynienia analizy konkretnych rozwiązań prawnych przyjętych w regulaminie - traktować jako powtórzenia obowiązku wynikającego z art. 5 ust. 1 pkt 3b ucpg, w sytuacji gdy ustawodawca w art. 4 ust. 2 pkt 3 ucpg upoważnił radę gminy do określenia częstotliwości i sposobu pozbywania się odpadów komunalnych. Zauważyć przy tym należy, że określenie „systematycznie” odnosić można zarówno do pewnego czasokresu wykonywania obowiązku, a więc cykliczności, regularności i nieprzerwalności jego realizacji, w tym i wykonywania tego obowiązku we wskazany sposób (nieustannie, nieprzerwanie) z częstotliwością określoną w regulaminie, jak też określenie to można powiązać z określonym system, metodą wykonania obowiązku. W dalszej zaś części przepisu § 5 ust. 4 uchwały zmienianej, następującej po wprowadzonej uchwałą zmieniającą powinności systematycznego pozbywania się odpadów komunalnych, prawodawca lokalny wskazał na określony sposób realizacji obowiązku pozbywania się odpadów komunalnych, odwołując się do powinności ustawiania pojemników i worków do zbierania odpadów komunalnych w miejscach dostępnych dla korzystających z tych urządzeń i dla przedsiębiorcy uprawnionego do odbierania odpadów komunalnych. W tych okolicznościach brak jest podstaw do uznania, że organ nadzoru w sposób zgodny z prawem wykazał istotne naruszenie prawa przez Radę Miasta Włocławek w drodze przedmiotowej regulacji, powołując się wyłącznie ogólnikowo, że regulacja ta stanowi powtórzenie i nieuprawnione zmodyfikowanie przepisu art. 5 ust. 1 pkt 3b ucpg oraz nie mieści się w granicach upoważnienia z art. 4 ust. 2 ucpg.

Zdaniem Sądu organ nadzoru w sposób prawidłowy nie wykazał również istotnej wadliwości regulacji zawartej w § 1 pkt 2 uchwały zmieniającej. W zakresie zarzutu dotyczącego nowego brzmienia § 6 ust. 2 uchwały zmienianej, wprowadzonego ww. przepisem § 1 pkt 2 uchwały zmieniającej, organ nadzoru również wskazał wyłącznie ogólnikowo na przekroczenie nim delegacji ustawowej z art. 4 ust. 2 ucpg, bez uargumentowania swojego stanowiska w tym zakresie. W szczególności organ nadzoru w ogóle nie odniósł się do stanowiska Rady Miasta Włocławek, że przepis ten w zakresie zakwestionowanego przez organ nadzoru zapisu o nie gromadzeniu luzem odpadów komunalnych, określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości obejmujących prowadzenie selektywnego zbierania i odbierania lub przyjmowania odpadów komunalnych lub przyjmowania w innych sposób odpadów komunalnych, a więc tym samym ma upoważnienie w art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. a ucpg, który to przepis upoważnia radę gminy do określenia wymagań obejmujących m.in. selektywne zbieranie odpadów komunalnych. Wskazać należy, że w konsekwencji zmienionej treści

§ 6 ust. 2 uchwały zmienianej, prawodawca lokalny określił, że właściciele nieruchomości nie gromadzą luzem odpadów komunalnych i pozbywają się tych odpadów przez umieszczenie ich w pojemnikach i workach. Zatem w regulacji tej wyraźnie i bezpośrednio powiązano powinność nie gromadzenia luzem odpadów komunalnych z powinnością umieszczenia ich w pojemnikach i workach. Z analizy treści uchwały zmienianej, której jak podkreślono organ nadzoru w uzasadnieniu rozstrzygnięcia nadzorczego nie przedstawił, wynika że prawodawca lokalny wskazane zasady odniósł to zbieranych selektywnie odpadów komunalnych określonych w § 2 ust. 1 pkt 1-6 uchwały zmienianej (patrz § 2 ust. 2 i 3 uchwały zmienianej). Wśród obowiązków właścicieli nieruchomości określonych w art. 5 ust. 1 pkt 3 ucpg wymieniony został obowiązek właścicieli nieruchomości zbierania powstałych na terenie nieruchomości odpadów komunalnych zgodnie z wymaganiami określonymi w regulaminie i w przepisach wydanych na podstawie art. 4a. W § 2 rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 29 grudnia 2016 r. w sprawie szczegółowego sposobu selektywnego zbierania wybranych frakcji odpadów (Dz.U. z 2017 r. poz. 19 ze zm.), wydanego na podstawie art. 4a ucpg wskazuje się, że frakcje odpadów, o których mowa w § 3 zbiera się w pojemnikach, i dopuszcza się też zbieranie ich w workach. Z powyższego wynika, że w ramach selektywnego zbierania odpadów komunalnych (wybranych frakcji) mieści się wymóg zbierania ich w pojemnikach i możliwość zbierania ich w workach. Wskazanie dotyczące nie gromadzenia luzem odpadów komunalnych, przy jednoczesnym powiązaniu tego wskazania z powinnością umieszczenia ich w pojemnikach i workach, jest zatem spójne z celem prawodawcy, jaki jest prowadzenie na terenie nieruchomości selektywnego zbierania odpadów komunalnych, co jednak nie zostało wzięte pod uwagę i poddane analizie w zaskarżonym rozstrzygnięciu nadzorczym, i co w związku z tym stanowi istotną wadliwość zaskarżonego rozstrzygnięcia nadzorczego.

W tych okolicznościach, uznając że zaskarżone rozstrzygnięcie nadzorcze nie odpowiada prawu, gdyż narusza art. 91 ust. 3 i 4 usg w zw. z art. 85 i art. 87 usg, Sąd na podstawie art. 148 ppsa orzekł o jego uchyleniu.

A handwritten signature of the judge.